

Паниум — Число осемнадесет

Три пъти 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Сега ще разгледаме някои от следствията на дванадесети стих от Даниил единадесета глава и след това ще въведем трите линии от „250“ години в историята на стихове единадесети до петнадесети, която се изпълни в битката при Паниум през 200 г. пр. Хр. Линията от „250“ години, която започва през 457 г. пр. Хр., завършва през 207 г. пр. Хр., в средата на периода, който започва с битката при Рафия и завършва с битката при Паниум. „250“ години в линията на Нерон завършват с трисъставната история на Константин, представена от годините 313, 321 и 330. „250“ години на Съединените щати завършват на 4 юли 2026 г.

Линията на Нерон представя историята на времето на изпитание на образа на звяра, първо в Съединените щати, а след това и в света. Линията от 457 г. пр. Хр. поставя Тръмп в средна точка във военно отношение между две битки. Периодът, който се простира от 1776 г., също бележи средна точка за последното президентство на Тръмп. За да поставим тези линии на надлежното им място, първо ще разгледаме дванадесети стих и гибелта на Русия и Путин. След това — трите линии от „250“ години, а после линията на Хасмонеиската династия. След като тези линии бъдат установени, ще поставим Петър в съответствие с Паниум. Когато тези линии бъдат поставени, би трябвало да можем да разпознаем как вестта от 18 юли 2020 г. следва да бъде поправена и прогласена и че тя е вестта на книгата на Йоил.

Цар Озия на Юда и Птолемей, цар на Египет

Историята, която изпълни единадесети стих в битката при Рафия, съответства на историята на цар Озия. Когато Исая е очистен и упълномощен да прогласява вестта на късния дъжд, неговото призвание дойде в годината, когато умря Озия.

В годината, когато умря цар Озия, видях също Господа, седящ на престол, висок и издигнат, и полите Му изпълваха храма. Исая 6:1.

Смъртта на Озия бе предшествана от бунта, който той прояви и който беше паралелен и съответстваше на бунта на Птолемей непосредствено след победата в битката при Рафия. Озия и Птолемей са символи на южен цар, чието сърце се е възгордяло, който се разбунтува, като се стреми да съчетае държавната си власт с църковната власт. Когато Озия се опита да съчетае църквата и държавата, проказата на челото му предобразяваше белега на звяра.

И трети ангел ги последва, като казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белега му на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, наляно неразредено в чашата на Неговото негодувание; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнеца. И димът от мъчението им се издига до вечни векове; и нямат покой денем ни нощем онези, които се покланят на звяра и на

неговия образ, и всеки, който приема белега на неговото име. Откровение 14:9–11.

Следователно Озия представлява прогресивна смърт от времето на своя бунтовен опит да съчетае църквата и държавата. След това той представлява безсилно съвладичество със сина си в продължение на единадесет години. Озия живя единадесет години след своя бунт. Началото на неговия бунт символизира неделния закон, при който църквата и държавата се съчетават и белегът на звяра се налага. Единадесет години по-късно той умря, което представлява края на неговото царуване като цар на южното царство Юда, което беше славната земя, а именно Съединените щати.

В пророческа връзка с Птолемей Озия представлява Юда, славната земя и отстъпилото протестантство, докато Птолемей представлява Египет, който е силата на змея, чиято религия е спиритизмът. Когато двамата царе се разглеждат като успоредни линии, Озия престава да бъде илюстрация на славната земя и заедно те се превръщат в символ на два народа. Египет и Юда са символи на религиите на спиритизма и отстъпилото протестантство. Те са символ на държавата и църквата. Държавното изкуство и църковното изкуство, които те представляват, когато са съединени като един символ, съдържат два народа, както беше при мидяните и персите, както беше при Египет и Содом на Франция, както са републиканският и протестантският рог на Съединените щати, както бяха северното и южното царство на Израил и Юда, както и езическият Рим и папският Рим. Като символ на две царства те са пророчески свързани заедно чрез храма в Ерусалим, където и Озия, и Птолемей се стремяха да принесат жертва в храма в Ерусалим. Два народа, които и двата се бунтуват срещу едно и също святилище.

Важно е да се забележи, че бунтът и на двамата царе беше във връзка с храма в Ерусалим, който е символ на храма, където Даниил видя Христос в десета глава. Историите и на двамата царе се привеждат в съответствие при Украинската война и по този начин те започват своето свидетелство през 2014 година. И двамата бяха въздигнати чрез военни победи, представени от битката при Рафия в единадесети стих. Рафия бележи пограничната област на шестото царство в библейското пророчество и на тройния съюз на неделния закон. Тя е също така границата на прехода на воюващата църква към тържествуващата църква.

След 2014 г. най-богатият цар обяви намерението си да се кандидатира за президентския пост през 2015 г. През 2020 г. най-богатият цар, представляващ републиканския рог, получи своята смъртоносна рана, която по-късно щеше да бъде изцелена. През 2022 г. Украинската война ескалира. След това Тръмп се завърна в изпълнение на тринадесети стих, на изборите през 2024 г. През юли 2023 г. се раздаде глас в пустинята. На 31 декември 2023 г. протестантският рог беше възкресен, както и републиканският рог на изборите през 2024 г., когато Тръмп се завърна, а след това през 2025 г. основният изпит завърши с настъпването на храмовия изпит.

1989

Истините, които бяха разпечатани през 1989 г., бяха двойки. Пророческите паралели на реформаторските движения и последните шест стиха на Даниил единадесета глава бяха

разпечатани по едно и също време. Съществуват определени пророчески правила, които бяха приложени, за да се установи първоначалната вест на четиридесети стих. Някои от самите тези истини сега са ключът към скритата история на същия този стих, в който бяха открити тези пророчески бисери. Ще ви дам един пример.

През 1989 г. в адвентизма не съществуваше единно разбиране относно това какво представляват последните шест стиха на Даниил. Тази липса на единство беше двойка. Нямаше съгласие относно значението на стиховете. Онези, които изповядваха, че имат разбиране за стиховете, представяха човешки идеи, смесващи богословието на отстъпилото протестантство и католицизма — първородното наследство, което бяха получили от своите прадеди от бунта през 1863 г., когато изпълниха ролята на непокорния пророк при основополагащия бунт на Еровоам. Тези индивидуални представи за това какво означават стиховете бяха, в най-добрия случай, частни тълкувания. Техните идеи за стиховете или противоречаха на основното пророческо приложение, и често бяха в противоречие със самата предпоставка на стиховете, която самите те определяха.

Това, което видяхме в стиховете, беше едно последователно разбиране на всичките шест стиха. Именно последователността на вестта, която видяхме, ме насърчи да изложа своето разбиране, дори когато знаех, че целият адвентизъм отхвърля онова, което разбирах. Това, което разбрахме за тези стихове, бе публикувано за пръв път през 1996 г., и изложеното там разбиране само е ставало по-силно, докато времето е отминавало през тридесет години!

Ако разгледате самото първо позоваване в списанието „Времето на края“, ще откриете „Свидетелства“, том 9, стр. 11. Пет години преди 11 септември списанието започва с 9/11. Едно от онези разбирания, които ме насърчиха, бе осъзнаването, че в „времето на края“ в четиридесети стих царете на север и на юг бяха духовни, а не буквални сили. По онова време вече знаех, че сестра Уайт казва, че книгите на Даниил и Откровение са една и съща книга и че същата пророческа линия, която се намира в Даниил, е подета от Йоан в Откровението. Бях открил, че в Откровение 11, което се изпълни в историята около времето на края през 1798 година, коментарът на сестра Уайт върху тази глава ясно учи, че Франция беше духовен Египет, а също тъй ясно тя посочваше, че в Откровение 17 блудницата върху звяра беше духовен Вавилон.

Определянето от сестра Уайт на тези две сили се намира във „Великата борба“, и тези коментари свързват заедно свидетелството на Йоан и Даниил. Определението за южния цар в единадесета глава на Даниил е силата, която владее Египет, а северният цар е силата, която владее Вавилон. Когато Библията и Духът на пророчеството действаха в съзвучие, за да утвърдят една истина, като съединиха Даниил и Откровение, за да докажат това, то беше нещо, което никога не бих могъл да предам на който и да било заблуден богослов или на заблуден самозван водач на самоподдържащо се служение.

Да се разберат Птолемей и Озия като символи на битката при Рафия и на последиците, които настъпват, след като сърцата им се възгордеят, означава да се изхожда от факта, че Птолемей представлява силата на змея, която побеждава представителната сила на Рим,

само за да бъде победена от представителната сила, която бе победила Птолемей в десети стих и през 1989 година. Историческите разграничения са целенасочени и важни.

Озия приема белега на звяра, когато се опитва да съедини църквата и държавата; Озия е славната земя, а славната земя беше главен аргумент в началото на вестта през 1989 г. Съединените щати ли са славната земя, или Църквата на адвентистите от седмия ден? Онези, които тогава поддържаха погрешната идея, че славната земя е Адвентната църква, заедно с всички, които все още я поддържат, биха твърдели, че славната свята планина от четиридесет и пети стих очевидно е Божията църква, и това за тях означаваше, че планина и земя са един и същ символ. Стандартно човешко разсъждение, предполагам.

Озия е преславната земя, а Птолемей е Египет. Озия, като преславната земя, има двата рога на протестантизма и републиканизма. Политическото проявление на Птолемей е комунизмът и неговите различни форми, а религиозното проявление на Птолемей е спиритизмът и неговите различни форми. Характерна особеност на силата на змея е, че тя представлява конфедерация, но лъжепророкът, който е преславната земя, е една-единствена нация с два рога.

Даниил 11:40 установи, че Съединените щати бяха прокси-силата на папството, когато Съветският съюз бе пометен през 1989 година. Тази истина съответства на ролята на двурогия звяр от земята в Откровение 13, защото двете книги са едно и също.

И видях друг звяр да излиза от земята; и той имаше два рога, подобни на агнешки, а говореше като змей. И той упражнява цялата власт на първия звяр пред него и кара земята и онези, които живеят на нея, да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе изцелена. Откровение 13:11, 12.

Откровение, тринадесета глава, определя Съединените щати като представителна сила на папството, защото земният звяр „упражняваше всичката власт на“ звяра, който излизаше от морето и който дойде „пред него“. Във втори стих змеят на езическия Рим бе дал на папството своята сила, престол и голяма власт. Думата, преведена като „сила“, означава сила, но в дванадесети стих е употребена друга дума, преведена като „власт“, със значение на „делегирана власт“.

Съединените щати са пълномощната сила на папството, което е било предобразено от езическия Рим, който му даде своята военна и икономическа подкрепа, както е изложено във втория стих. По този начин езическият Рим предобрази Съединените щати, които също ще предоставят своите „колесници, кораби и конници“, за да вършат мръсната работа на папската власт.

Когато трите сражения от десети, единадесети и петнадесети стих се изпълниха в историята, Антиох Магнус присъстваше във всяко сражение. Този факт установява, че силата, представена в трите сражения, е сила-посредник на звяра, защото винаги е Антиох, а Антиох през 1989 г. беше силата-посредник на Съединените щати.

Трите битки, които водят до неделния закон в стих шестнадесет, носят подписа на Алфа и Омега, а също и структурата на истината. В първата и в третата битка това са Съединените щати, което обозначава алфа и омега в първата и последната битка. Трите битки, които водят до неделния закон в стих шестнадесет, също носят подписа на истината. Прокси силата на нацистка Украйна е битката по средата, която представлява бунта на средния ориентир в рамката на еврейската дума „истина“. Трите битки представят периода от 1989 година до неделния закон, което означава, че те представят „скритата история“ на стих четиридесет.

Единадесетият стих на единадесета глава от Откровение посочва 2023 година като момента, в който и двата рога са възкресени. Данаил 11:11 посочва същия този период от историята. Вътрешната пророческа линия и външната пророческа линия се съгласуват през 2023 година. Вътрешната линия е „нещото“, което Данаил разбра, а външната линия е „видението“, което той разбра.

Изпитът на храма, който Даниил онагледява, започна на двадесет и втория ден; а двадесет и две години след 11/9 — което е моментът, в който Исаия влезе в храма — те довеждат до 2023 г. Исаия посочва смъртта на Озия след единадесет години живот с проказа при 11/9. Делото по издигането на храма се състои първо в полагането на основата, а след това — в издигането на храма и поставянето на върхния камък, което след това води до третия лакмусов изпит, представен чрез празника на тръбите в линията на Левит двадесет и трета глава. Вътрешното дело на вечното благовестие се извършва по време на историята на външната линия. В единадесети стих Путин е представен чрез Птолемей като образ, а цар Озия дава второ свидетелство на илюстрацията за южния цар, който се превъзнася чрез военен успех и който след това се опитва да навлезе в областта на религията.

И южният цар ще се разгневи и ще излезе да воюва с него, именно със северния цар; и той ще изправи голямо множество, но множеството ще бъде предадено в ръката му. И когато той отнеме множеството, сърцето му ще се възгордее; и ще повали много десетки хиляди; но от това няма да се укрепи. Даниил 11:11, 12.

Урия Смит разглежда историята на Птолемей Филадельф и неговия опит да принесе жертви в храма в Йерусалим.

„Птолемей не притежаваше благоразумието да използва добре победата си. Ако бе развил успеха си докрай, той вероятно би станал господар на цялото царство на Антиох; но, задоволявайки се само с няколко закани и няколко заплахи, той сключи мир, за да може да се отдаде на непрекъснато и безконтролно угаждане на своите скотски страсти. Така, след като бе победил враговете си, той сам бе победен от пороците си и, забравяйки великото име, което би могъл да утвърди, прекарваше времето си в пируване и блудство.“

„Сърцето му се възгордя поради успеха му, но той беше далеч от това да се укрепи чрез него; защото безславната употреба, която направи от него, накара собствените му поданици да се разбунтуват против него. Но възгордяването на сърцето му се прояви

най-вече в постъпките му спрямо юдеите. Като дойде в Ерусалим, той там принесе жертви и силно желаше да влезе в пресветото място на храма, противно на закона и религията на онова място; но, макар и с голяма трудност, беше възпрян, и напусна мястото, пламтящ от гняв против целия народ на юдеите, и незабавно започна против тях ужасно и безпощадно гонение. В Александрия, където юдеите живеяха от дните на Александър и се ползваха с привилегиите на най-облагодетелстваните граждани, в това гонение бяха избити четиридесет хиляди според Евсевий, шестдесет хиляди според Йероним. Бунтът на египтяните и клането на юдеите със сигурност не бяха от такова естество, че да го укрепят в царството му, а по-скоро бяха достатъчни почти напълно да го разорят.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Военната победа на Птолемей Филопатор при Рафия през 217 г. пр. Хр. не укрепя Птолемей, но причини „сърцето му да се възгордее“. Победата във войната в Украйна няма да укрепя Путин, но ще „възгордее сърцето му“, както военният успех накара цар Озия да се възгордее в сърцето си.

И Озия приготви за тях, за цялото войнство, щитове, копия, шлемове, брони, лъкове и прашки за хвърляне на камъни. И направи в Йерусалим машини, изобретени от изкусни мъже, за да бъдат на кулите и по укрепленията, та с тях да изстрелват стрели и големи камъни. И името му се разнесе надалеч; защото той бе чудно подпомогнат, докато стана силен. А когато стана силен, сърцето му се надигна за неговата погибел; защото престъпи против Господа, своя Бог, и влезе в храма Господен, за да кади на кадилния олтар. 2 Летописи 26:14–16.

Двама южни царе, чиито сърца се възгордяха поради военни победи, се опитаха да влязат в един и същ храм и да принесат принос — нещо, което само на свещеник беше позволено да прави. И в двата случая свещениците се противопоставиха на опитите на горделивите царе да сторят това. Тогава единият цар започна възмездие срещу юдеите, а другият беше поразен по челото с проказа.

И след него влезе свещеник Азария и с него осемдесет Господни свещеници, храбри мъже; и те се възпротивиха на цар Озия и му казаха: Не ти подобава, Озия, да кадиш на Господа, а на свещениците, Аароновите синове, които са осветени да кадят; излез от светилището, защото си престъпил; и това няма да ти бъде за чест от Господа Бога. Тогава Озия се разгневи; и имаше в ръката си кадилница, за да кади; и докато се гневеше на свещениците, проказата изби на челото му пред свещениците в дома Господен, до кадилния олтар. И първосвещеник Азария и всички свещеници го погледнаха, и ето, беше прокажен на челото си; и го изпъдиха оттам; да, и сам той побърза да излезе, защото Господ го беше поразил. И цар Озия беше прокажен до деня на смъртта си и живееше в отделна къща, понеже беше прокажен; защото беше отсечен от дома Господен; а синът му Йотам беше над царския дом и съдеше народа на земята. А останалите дела на Озия, първите и последните, записа пророк Исаия, син Амосов. 2 Летописи 26:17–22.

През 2014 г. европейските глобалисти и режимът на Обама подбудиха цветна революция в народа на Украйна. През 2022 г. Русия започна нашествие, което в крайна сметка ще доведе до победа за Путин и Русия; представени от Птолемей и Озия, царете на юга. Дванадесети стих казва, че след победата на Путин „сърцето му ще се възгордее; и ще повали мнозина десетки хиляди; но от това няма да се укрепи“. След това историята отбелязва постепенното пропадане на неговото царство.

Постепенният упадък доведе до неговата смърт, и когато Антиох Велики отмъщава за загубата си при Рафия, Антиох вече не воюваше с Птолемей Филопатор; тогава Антиох се изправи срещу малко дете, което по онова време беше владетелят на Египет. Детето е символ на последното поколение, така че на едно равнище царят-дете, когото Антиох побеждава при Паний, е последното поколение на царството на юга. На практическо равнище царят-дете представлява слабост в съпоставка със силата на Антиох.

„Мирът, сключен между Птолемей Филопатор и Антиох, продължи четиринадесет години. Междувременно Птолемей умря вследствие на невъздържаност и разврат, и бе наследен от своя син Птолемей Епифан, тогава дете на четири или пет години. Антиох през същото време, след като потуши бунта в царството си и покори и утвърди източните области в покорство, бе свободен за всяко начинание, когато младият Епифан се възкачи на египетския престол; и, считайки това за твърде добра възможност да разшири владичеството си, която не бива да бъде изпусната, той събра огромна войска, „по-голяма от предишната“ (защото бе струпал много сили и бе придобил големи богатства в източния си поход), и тръгна против Египет, очаквайки да спечели лесна победа над младеца цар. Как успя, ще видим след малко; защото тук в делата на тези царства се намесват нови усложнения и на историческата сцена се появяват нови действащи лица.“ Урия Смит, Даниил и Откровението, 255.

Южният цар

Да се очертаят последните стъпки на Русия означава да се очертаят последните стъпки на пророческия южен цар. Пророческа характеристика на духовния южен цар, който се появи в пророческата история във времето на края през 1798 година, е начинът, по който той стига до своя край. Това е също пророческа характеристика на северния цар и на лъжепророка. Всяка от трите сили, които водят света към Армагедон, има завършек, изрично определен в Божието Слово. Каквото и да се случи с Путин и Русия, то ще е било предобразено в предишни линии на южния цар.

Примерите за гибелта на духовния южен цар бяха предобразени чрез гибелта на първия духовен южен цар, който беше атеистична Франция през периода на Революцията. Гибелта на южното царство включва гибелта на южния цар. Гибелта на Наполеон съответства на гибелта на Франция и се съгласува с гибелта на следващото южно царство, което беше Русия. Русия като съвременен южен цар започна с революция, също както Франция, като южен цар, започна с революция.

Революцията е характерна черта на змея, който е символът на южните царе. Змеят, основният символ на южния цар, е Сатана и когато се опитва да извърши революция в края на хилядолетието, огън слиза от небето и го поглъща. Неговият бунт в небето в началото беше алфата на неговия бунт в заключението на хилядолетието.

През 1798 година Франция пророчески зае престола като духовния цар на юга по време на Френската революция. Тази революция премина през народите на Европа и в крайна сметка достигна до Руската революция, която скоро бе последвана от Болшевишката революция в същата година.

Руската революция от 1917 г. се състоеше от два основни етапа: Февруарската революция (която свали царистката монархия, сложи край на самодържавието и установи временно правителство сред период на двувластие със Съветите) и Октомврийската революция (наричана още Болшевишка революция, при която болшевиките под ръководството на Ленин завзеха властта чрез преврат, което доведе до установяването на съветска власт и до пътя към социализма/комунизма).

В историческите анализи и революционната теория (особено от марксистки гледни точки като тези на Троцки, Люксембург и други, които правят паралели) Френската революция (1789–1799) често се разглежда като олицетворяваща или предоставяща схема за хода на руските събития. Двете стъпки на Френската революция, които типизират тези руски фази, са:

- Първоначалната умерена/конституционна фаза (приблизително 1789–1792), която съответства на Февруарската революция. Тази френска фаза започна с шурмуването на Бастилията, свикването на Генералните щати/Националното събрание, премахването на феодалните привилегии, Декларацията за правата на човека и установяването на конституционна монархия под ръководството на жирондистите и умерените реформатори. Тя свали абсолютната монархия, но запази елементи на буржоазно/либерално управление и двойствени/оспорвани властови структури (напр. между Събранието и все още съществуващата монархия). По подобен начин февруари 1917 г. сложи край на царизма, но доведе до буржоазно временно правителство и двувластие със Съветите.
- Радикалната/якобинската фаза (приблизително 1792–1794 г., включително установяването на Първата република, екзекуцията на Луи XVI и Царството на терора под ръководството на Робеспьер и якобинците/Комитета за обществено спасение) съответства на Октомврийската (болшевишка) революция. Якобинците завзеха властта от по-умерените жирондинци чрез радикално действие, провъзгласиха република, потиснаха контрареволюцията и тласнаха революцията към по-дълбоко обществено преобразяване и защита срещу вътрешни/външни заплахи. Това отразява начина, по който болшевиките свалиха временното правителство, консолидираха пролетарското/диктатурата на пролетариата управление и придвижиха напред революционния социализъм.

Тези паралели подчертават как революциите често следват определен модел: първоначално широко въстание срещу стария режим (водено от умерени/буржоазни сили), последвано от по-крайно завземане на властта от радикали, за да „спасят“ и задълбочат революцията наред кризата. Самите болшевики съзнателно се опираха на френския пример, възприемайки своето Октомврийско въстание като сродно на якобинския преврат — необходимо, за да предотврати контрареволуцията и да осъществи потенциала на революцията.

Тази типология се среща в трудове като „История на Руската революция“ на Троцки (която изрично сравнява фазата на дувластие в Русия със сходни динамики във Франция) и в съчиненията на Роза Люксембург за руските събития, където тя отбелязва, че първият период на Руската революция (март–октомври) следва схемата на Френската (и Английската) революции, като завземането на властта от болшевиките съответства на възхода на якобинците.

Исус винаги онагледява края чрез началото, а падението на Наполеон като първия духовен цар на юга следваше ориентирите в началото на революцията и, като постъпи така, представляваше падението на Съветския съюз.

Постепенната (стъпка по стъпка) гибел на Наполеон тясно съответства на постепенния упадък и краха през 1991 г. на Съветския съюз, в същата типологична рамка, в която двете фази на Френската революция предобразяваха етапите на Руската революция от февруари и октомври 1917 г. Паралелът се простира и в следрадикалната фаза на консолидация (бонапартизъм) и нейното неизбежно разпадане. Това се извежда както от общите исторически закономерности, така и от марксистките анализи (особено тези на Троцки в „Предадената революция“ и сродни трудове), които разглеждат Наполеон като архетип на бонапартизма: режим на силната ръка, който възниква след радикалния връх на една революция, балансира между класите, запазва ключовите структурни придобивки на революцията (като същевременно потиска нейния демократичен устрем), изгражда лична военно-бюрократична империя, прекомерно се разпростира и след това претърпява поетапен крах, водещ до частично възстановяване на стария ред.

Бонапартистският възход на Наполеон е паралелен на сталинистката консолидация

След якобинската радикална фаза и термидорианската реакция (1794), нестабилната Директория (1795–1799), превратът на Наполеон от 18 брюмер (1799) установява Консулството, а след това и Империята (1804). Той кодифицира и разпространява буржоазните революционни придобивки (Наполеонов кодекс, премахване на феодалните привилегии, силна централизирана държава), но ги подчинява на авторитарно управление, военна слава и нов елит.

След болшевишката/Октомврийската радикална фаза и ранните съветски експерименти настъпва бюрократична дегенерация (особено от средата на 20-те години). Консолидацията

на Сталин разгромява Лявата опозиция, налага „социализъм в една страна“ и създава полицейска/военна-бюрократична диктатура. Плановата икономика и национализираната собственост (основни завоевания на Октомври) са съхранени, но превърнати в инструменти на привилегирована каста, при изоставен интернационализъм.

И в двата случая революционната енергия е „замразена“ и пренасочена към държавна власт и експанзия под една-единствена фигура или властови апарат (Троцки изрично нарича сталинския режим форма на „съветски бонапартизъм“, по-близка до Империята на Наполеон, отколкото до Консулството).

Постепенният срив

Това е основното съответствие — упадъкът не е едно внезапно събитие, а последователна поредица от разпадания, обусловени от свръхразширение, вътрешни противоречия, военни затывания, загуба на контрол над периферията, неуспешни реформи и окончателно разпадане/възстановяване.

Наполеонова страна (1812–1815)

- 1812: Пагубно нахлуване в Русия — Великата армия (600 000 души) е покосена от логистични затруднения, зимата и съпротивата. Катастрофален повратен момент; огромна загуба на престиж и жива сила.
- 1813: Срещу него се формира коалиция; поражение при Лайпциг („Битката на народите“) — загуба на германските съюзници и територии; империята започва да се свива.
- 1814: Съюзниците нахлуват в самата Франция; Париж пада; Наполеон абдикира и е изпратен в изгнание на Елба.
- 1815: Кратко завръщане (Стоте дни), окончателно поражение при Ватерло; постоянно изгнание на Св. Елена; възстановяване на Бурбонската монархия (реакционен откат на революционните завоевания, макар и не пълен — някои правни/административни промени се запазиха).

Съветска страна (от 70-те години до 1991 г.)

- Късните 70-те–80-те години: икономическа стагнация („застой“ при Брежнев), хронични дефицити, технологично изоставане и съсипваща надпревара във въоръжаването със САЩ/НАТО — системното свръхразтягане започва да изтощава икономиката отвътре.
- 1979–1989: войната в Афганистан — съветският „Вьетнам“; затыването в безизходица изтощава ресурсите, подкопава морала и международния престиж (обърнете внимание на ироничния паралел: Наполеон е унищожен в Русия; СССР е изтощен до кръв в суров и упорито съпротивляващ се театър на военни действия).
- 1985–1989: Реформите на Горбачов — перестройка/гласност (опит за „спасяване“ на системата, подобно на някои късни наполеонов корекции) — вместо това

изобличават и ускоряват противоречията; сателитите от Източния блок въстават и се освобождават (Берлинската стена пада на 9 ноември 1989 г., режимите се сричат в периода 1989–1990 г.) — загуба на „външната империя“, точно както Наполеон губи съюзническите държави.

- 1990–1991: Вътрешни националистически кризи; републиките обявяват суверенитет; опитът за преврат на твърдолинейните през август 1991 г. се проваля зрелищно; Горбачов подава оставка на 25 декември 1991 г.; СССР се разпада на 15 държави. Следва капиталистическа реставрация (шокова терапия от епохата на Елцин, олигарси, приватизация) — аналогична на Бурбонската реставрация: предреволюционни класови елементи (или техните еквиваленти) се завръщат, като отменят пълните революционни отношения на собственост, като същевременно запазват някои административни форми.

И в двата случая „империята“ (Френската континентална система срещу съветския Източен блок/влиятелното на СИВ) се разпада отвън навътре, вътрешното разложение се ускорява, последна криза изобличава нейната кухота и старите обществени сили се възстановяват (монархията/капитализмът). Бонапартизмът се оказва нежизнеспособен — „пирамида, балансирана върху върха си“, както се изразява Троцки, — защото почива върху потискането на демократическата основа на революцията, като същевременно защитава (но и изопачава) нейната икономическа основа сред враждебен външен натиск. Съветският крах не беше „внезапен“ в дългосрочна перспектива, а завършек на постепенно вътрешно гниене, тъкмо както и империята на Наполеон не изчезна за една нощ, а се разяждаше чрез последователни поражения до реставрацията.

Началото и краят на Франция и на Съветския съюз се съгласуват със свидетелството на цар Озия и Птолемей. Птолемей IV Филопатор печели решителна победа в битката при Рафия (217 пр. Хр.) срещу северния цар (Антиох III), но „той няма да се закрепил чрез нея“ — вместо да развие предимството си, той сключва мир, връща се към разкош и самовъзвеличаване, а след това (според запазеното свидетелство в 3 Макавеи 1–2) Птолемей посещава Йерусалим след своя триумф. Сърцето му се възгордява и той се опитва да влезе в Светая Светих и сам да принесе жертва — акт на узурпация и дръзко противене на истинския Бог. Поразен е от Бога (с парализа), унизен е и се обръща към преследване на Божия народ. Оттогава нататък царуването му е белязано от постепенно упадане: нравствена поквара, вътрешни бунтове и загуба на сила до самата му смърт. Това е точното огледално отражение на цар Озия (2 Летописи 26:16–21), чието сърце се възгордя след военен успех, който след това влезе в храма, за да кади тамян (узурпирайки свещениците), и бе поразен с проказа на челото — публичен, видим съд. Оттогава нататък Озия живя в уединение, отлъчен от дома Господен, до смъртта си — бавна, протяжна кончина, а не мигновено унищожение.

И двамата са южни царе, чиято гордост се проявява в нахлуване в храма в Йерусалим, последвано от постепенно, разяждащо завършване, вместо от незабавен крах. Това е типологичният образец за всеки по-късен „цар на юга“.

1798: Франция става духовният цар на юга

„Във времето на края“ (1798) атеистична Франция (силата, която току-що беше проявила духовните характеристики на Египет — открито отричане на Бога, както в Откровение 11:8) напада царя на север (папството), като пленява папата. Наполеон е военното възплъщение на този натиск. Франция носи короната на юга през 1798 г., защото превъзнася същия атеистичен дух, който възплъщаваше древният Египет.

Но както Птолемей не може „да извлече пълната полза от победата си“, така и радикалната фаза на Френската революция не може да удържи или напълно да изнесе своите постижения. Короната на юга преминава нататък, докато философията на атеизма съзрява и намира нов глас в управлението.

Символи на прогресивното ръководство: от Наполеон към Ленин към Сталин

Тези три не са случайни; те са прогресивни краища — всеки от тях представлява по-нататъшен етап в траекторията на южния цар към неговото собствено бавно разпадане. Наполеон — първият велик символ след 1798 г. Победоносен в Египет (буквалния юг), той се преразтяга (руската кампания от 1812 г. беше бедствие), с което започва поредица от загуби за неговата периферна империя, стъпка по стъпка (1813–1814), претърпява окончателно поражение (Ватерло, 1815 г.) и е изпратен два пъти в изгнание. Наполеон представлява прогресивна, поетапна гибел — точно както Птолемей и Озия.

Ленин грабна короната в Октомврийската революция от 1917 г. Болшевишкият „гласък“ продължава войната срещу стария ред (включително религиозната власт). Но радикалната фаза не може да се стабилизира; самото здраве на Ленин се срива рано и системата започва да се бюрократизира.

Сталин, консолидаторът (съветският бонапартизъм), „замразява“ революцията в една военно-бюрократична империя, запазва основните придобивки (национализираната икономика — антифеодалният паралел на Наполеоновия кодекс), но насочва властта навътре (чистки) и навън (експанзия). Но сърцето се възгордява в атеизъм; системата не може истински да „се възползва докрай от победата си“. Свръхразгръщане (Афганистан — паралелът на Наполеоновата Русия), застои, неуспешни реформи (перестройката беше последният отчаян опит), загуба на сателити (1989–90 = загуба на „съюзници“) и окончателен разпад (1991).

Разпадането на Съветския съюз не бе внезапно — то бе постепенно, точно както империята на Наполеон се разпадна стъпка по стъпка и както царуванията на Птолемей и Озия увяхнаха след своя миг на храмова гордост. „Духовният“ южен цар (атеизмът в държавна форма) получи свой собствен продължителен съд: издълбан отвътре, неспособен да поддържа лъжата, пометен в контрдвижението на северния цар (възраждането на Папството в настъпилния вакуум).

Френската революция (в две стъпки) е прообраз на Руската революция (Февруарската и Октомврийската/болшевишката). Наполеоновият бонапартизъм и постепенното му разпадане са прообраз на сталинистката консолидация и постепенното разпадане на Съветския съюз. Всичко това е съвременното проявление на линията на южния цар от Данаил 11 — от провала на Птолемей при Рафия и дързостта му спрямо храма, през тъждествения грях на Озия и бавния му край, до Франция през 1798 г. и нейния атеистичен наследник (епохата на Ленин–Сталин), който не можа да укрепи себе си чрез победите си.

Ленин — радикалният основател или завоевател на властта (паралелен на якобинско/болшевишкия възход; фазата на „настъплението“ след 1917 г. е сродна на ранния Консулат на Наполеон след Брюмер). Сталин бе бонапартистският консолидатор (строител на съветската империя, чистки, победа във Втората световна война, връхна точка на Студената война; сърцето му се възгордя в атеизъм, но не бе способен дългосрочно да „укрепи“ победата — започва свръхразтягането).

Хрушчов беше водачът на следвърховния „размразяващ“ период (1953–1964): осъжда Сталин (Тайната реч, 1956), разкрива част от корупцията, предприема ограничени реформи, но не успява да разреши системните противоречия. Това съответства на „термидорианска“ или ранно-упадъчна фаза — отслабване на терора, докато основната атеистична структура остава, но престижът се разяжда (напр. унижението при Кубинската ракетна криза през 1962 г. отразява по-дребни наполеонов неувесихи преди големите).

Горбачов беше отчаяният реформатор (1985–1991) с перестройката (преструктуриране) и гласността (откритостта) като последни усилия да „спаси“ системата, но те ускориха разпада — загубата на Източния блок (Берлинската стена, 1989), вътрешните бунтове. Това е най-ясният белег за „постепенен край“: подобно на късните опити на Наполеон за приспособяване преди нашествието от 1814 г. или на проточилия се упадък на Птолемей/Озия след гордостта в храма. Конкордатът/срещата на Горбачов през 1989 г. с папа Йоан Павел II (северният цар) символизира духовното поражение — атеизмът на южния цар, отстъпващ пред папското възраждане.

Елцин беше последната фигура на разпадането (от 1991 г. нататък), която доведе до съпротивата срещу августовския преврат през 1991 г., става президент на Русия, надзирава разпадането на СССР (декември 1991 г.), шокотата терапия на приватизацията и капиталистическата реставрация. Той въплъщава хаотичния край и частичната „реставрация“ на предреволюционни елементи (олигархичен капитализъм, подобно на завръщането на Бурбоните след Наполеон). Дворецът на южния цар е пометен, изпълнявайки вихреното завоевание от север в Даниил 11:40 (Папството чрез съюз със САЩ).

Типологията подчертава продължителен, поетапен съд, а не мигновено падение, както победата на Птолемей IV при Рафия доведе до гордост, нахлуване в храма, поразяване от Бога и бавен упадък; както проказната изолация на Озия до смъртта му; както поетапните загуби на Наполеон (Русия, Лайпциг, Париж, Елба, Ватерло). Съветската линия посочва

върховата сила при Сталин, постепенното издълбаване по време на хрущовското „размразяване“, което разкрива пукнатините в системата. След това стагнацията от епохата на Брежнев, а после реформите на Горбачов, се превръщат в ускорители; епохата на Елцин довършва размаха (СССР е разпуснат, държавната форма на атеизма приключва). „Сърцето се възгордя“ се проявява по цялата линия (атеистичното дръзновение), но никой не „извлича най-голямата полза от победата“.

Краят на южните царе е прогресивен; гибелта на Сатана започна на кръста, и накрая той бива изпратен в изгнание за 1000 години, а после умира.

И видях ангел да слиза от небето, който имаше ключа от бездната и голяма верига в ръката си. И хвана змея, оная древна змия, която е дяволът и Сатана, и го върза за хиляда години, и го хвърли в бездната, и го заключи, и положи печат върху него, за да не мами вече народите, докле се изпълнят хилядата години; а след това той трябва да бъде пуснат за малко време.

И видях престоли; и седнаха на тях, и им бе даден съд; и видях душите на онези, които бяха обезглавени за свидетелството на Исус и за Божието слово, и които не се поклониха на звяра, нито на неговия образ, нито приеха белега му на челата си или на ръцете си; и те оживяха и царуваха с Христос хиляда години. А останалите от мъртвите не оживяха, докато не се свършиха хилядата години.

Това е първото възкресение. Блажен и свят е онзи, който има дял в първото възкресение; над такива втората смърт няма власт, но те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години.

И когато се изтекат хилядата години, Сатана ще бъде пуснат от тъмницата си и ще излезе да мами народите, които са в четирите краища на земята, Гог и Магог, за да ги събере за войната; числото им е като морския пясък. И те се изкачиха по ширината на земята и обкръжиха стана на светиите и възлюбения град; и огън слезе от Бога от небето и ги погълна. А дяволът, който ги мамеше, биде хвърлен в огненото и жупелното езеро, където са и звярът, и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем до вечни векове. Откровение 20:1–10.

Ще продължим разглеждането на южния цар в Даниил единадесета глава, стихове единадесет до петнадесет, в следващата статия.

Списанието „Времето на края“ беше публикувано през 1996 г. и то представя пророчеството от книгата на Данаил, което беше разпечатано през 1989 г. Неотдавна списанието беше прочетено от ChatGPT и му беше поискано да оцени ролята на Украйна в историята на четиридесети стих, представена в списанието. Следва разчленението на списанието, което е в публичния регистър от тридесет години. Първият откъс от писанията на Елън Уайт в списанието е „Свидетелства“, том 9, стр. 11.

Преглед: Украйна в пророческата рамка

В рамките на пророческия очерк на списанието върху Даниил 11:40–45, Украйна се разглежда във връзка с разпадането на Съветския съюз и борбата между Папството (царя на север) и атеистичния комунизъм (царя на юг). Украйна е представена като ключово религиозно и геополитическо бойно поле през заключителните етапи на войните чрез посредници, особено по отношение на Украинската католическа църква и нейната легализация след десетилетия на потисничество под съветската власт.

Списанието представя Украйна като част от по-широкото пророческо изпълнение на Даниил 11:40, описвайки помитането на южния цар чрез съюз между Ватикана и Съединените щати. Украйна е представена като доказателство за отслабването на съветския атеизъм и възраждането на католическото влияние в Източна Европа.

Украйна във войната между северния и южния цар

Списанието учи, че царят на юг е атеизмът, въплътен най-напред от Франция (1798), а по-късно от Съветска Русия. Царят на север е папството, а Даниил 11:40 описва духовна война, започваща през 1798 г. и достигаща своята кулминация в разпадането на Съветския съюз през 1989 г. В този контекст Украйна се явява като част от съветския блок, който е пометен в изпълнение на Даниил 11:40. Изданието представя разпадането на Съветския съюз като първата стъпка в заздравяването на смъртоносна рана на папството (Откровение 13).

Потискането на Украинската католическа църква (цитирани източници)

Списанието съдържа светска документация за католическите гонения под съветско управление.

От списание Time, 4 декември 1989 г.:

„След Втората световна война ожесточено, но като цяло по-малко кръвопролитно преследване се разпространи в Украйна и в новия съветски блок, засягайки милиони римокатолици и протестанти, както и православни.“

Украйна е посочена като основна област, в която католицизмът е бил потискан при комунизма.

Легализирането на Украинската католическа църква

Основен акцент в обсъждането на Украйна е узаконяването на дълго забраняваната Украинска католическа църква.

От списание „Life“, декември 1989 г.:

„Неотдавна в Чехословакия бяха назначени трима нови католически епископи. А този месец Горбачов се среща с папа Йоан Павел II по време на посещение в Италия — първата среща лице в лице между ръководителите на Кремъл и Ватикана. Тези

разговори могат да доведат до узаконяване на дълго забраняваната Украинска католическа църква в СССР.“

От U.S. News & World Report, 11 декември 1989 г.:

„Очаква се възраждането на религиозната свобода да включва и премахването на официалната забрана върху Украинската католическа църква с нейните пет милиона членове, която е оцеляла в нелегалност от 1946 г., когато Сталин нареди тя да бъде погълната от Руската православна църква. Извоюването на легализация за Украинската църква беше първостепенна цел на папата.“

Списанието представя това като доказателство за отслабването на атеистическия контрол и за възстановяването на католическата власт. То е определено като пряк резултат от дипломатическия натиск на Ватикана, а като важен етап в изпълнението на Даниил 11:40 е посочена Украйна като видим пример за това, че папството възвръща влиянието си в бивша комунистическа територия.

Украйна като доказателство за напредъка на папството

Крахът на комунизма не просто като политическа промяна, а като духовно поражение на атеизма, геополитическо напредване на папството и начало на завръщането на папството към световно господство. Украйна се превръща в примерен случай за демонтирането на съветското религиозно потисничество и стратегическа победа на Рим в Източна Европа. Тя представлява видимия преход от наложен атеизъм към възстановена католическа власт, а узаконяването на Украинската католическа църква се разглежда като пророческо потвърждение, че царят на север помитал царя на юг „като вихрушка“.

Украйна и по-широката пророческа последователност

1. 1798 г. – Папството получава смъртоносна рана.
2. 1917 – Атеизмът се премества в Русия (Болшевишката революция).
3. 1989 – Съветският съюз се разпада.
4. Украйна – Католическата църква е узаконена.
5. Папството възвръща геополитическото си влияние.
6. Съединените щати в крайна сметка попадат под папско влияние (Даниил 11:41).
7. Целият свят следва (Даниил 11:42–43).

Украйна се вписва в етапи 3–4 като част от прехода между съветския атеизъм и възстановеното папско влияние.

Източници, цитирани в обсъждането за Украйна

- Джеф Пипенджър (основна богословска рамка)

Дух на пророчеството

- Великата борба
- Избрани вести
- Свидетелства за църквата

Светски печат

- списание „Тайм“
- Списание „Лайф“
- U.S. News & World Report

Украйна е спомената във връзка с:

- Католическото преследване след Втората световна война
- Подземното оцеляване на Украинската католическа църква
- Дипломатията Горбачов–Ватикана
- Законно възстановяване на католическата йерархия

Обобщение на ролята на Украйна в бюлетина

Украйна беше крепост на потиснатия католицизъм под съветския атеизъм. Легализирането на Украинската католическа църква ознаменува отслабването на южния цар. Влиянието на Ватикана в Украйна демонстрира възраждането на папството, а религиозната промяна в Украйна послужи като осезаемо доказателство, че Даниил 11:40 се изпълнява. Събитията около Украйна съставляваха част от първата стъпка в изцелението на смъртоносна рана на папството. Следователно Украйна е представена не като изолирано политическо събитие, а като пророчески белег в последните движения на Даниил 11.